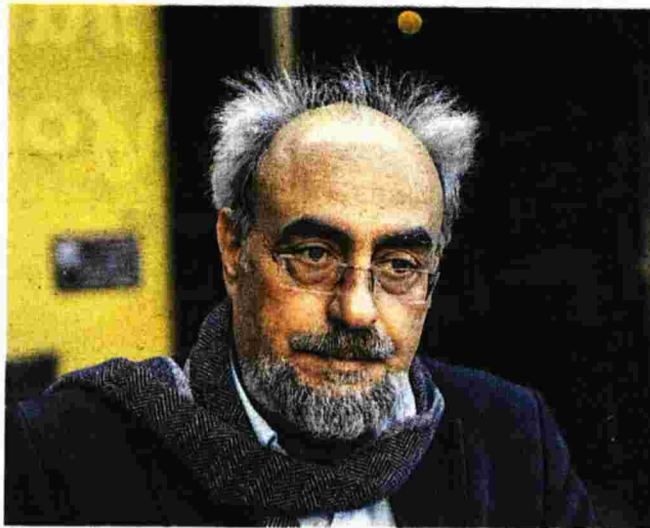

Ο συγγραφέας
Γιώργος
Σκαμπαρδώνης

Δημόσια διαφθορά και πολιτική αναξιοπιστία

Στο καινούργιο του μυθιστόρημα ο **Γιώργος Σκαμπαρδώνης** επινοεί έναν χαρακτήρα ο οποίος αποτελεί την επιτομή του ατομισμού

ΤΟΥ
ΒΑΓΓΕΛΗ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Ο Πρίμο είναι ένας πολύ απρόβλεπτος, κυριολεκτικά άπιαστος άνθρωπος. Με σπουδές Αρχιτεκτονικής στην Ιταλία, όπου μεταξύ άλλων θα εμπλακεί σε μια τρομοκρατική οργάνωση, διευθυντής μεγάλου γραφείου κτιρίων στη Θεσσαλονίκη, διπλά και τριπλά χρεοκοπημένος (παρά την κερδοφόρα επιχείρηση που έχει κληρονομήσει), ο πρώην αριστεριστής δεν θα αργήσει να μπει στα άδυτα του υποκόσμου της Βόρειας Ελλάδας προκειμένου να εξοφλήσει τα υπέρογκα δάνεια τα οποία έχει δημιουργήσει.

Η επαφή, παρ' όλα αυτά, με τον υπόκοσμο θα αποτελέσει την αφετηρία για μια τρελή οικονομική και πολιτική εκτίναξη. Ο Πρίμο θα γίνει επικεφαλής του εγκληματικού κυκλώματος με το οποίο έχει δικτυωθεί, φροντίζοντας να ξαποστείλει λίγο πριν από την ώρα του τον βαριά άρρωστο αρχηγό: τον υπουργό Νύχτας, όπως τον ονομάζει η πιάτσα, μια σκοτεινή φυσιογνωμία που δεν διστάζει ως και την ύστατη στιγμή μπροστά στο παραμικρό. Ο Πρίμο όμως δεν θα μείνει από τη μεριά του στο σκοτάδι: θα χριστεί οσονούπω υπουργός Ανάπτυξης και θα καταφέρει, όταν θα αποκαλυφθεί το παρελθόν του ως υπουργού Νύχτας (με τους στενότερους συνεργάτες του να καταλήγουν στον τάφο), να γλιτώσει χωρίς την παραμικρή αμυχή.

Ο Γιώργος Σκαμπαρδώνης επινοεί στο καινούργιο, πέμπτο κατά σειρά μυθιστόρημά του έναν χαρακτήρα ο οποίος αποτελεί την επιτομή του ατομισμού. Πίσω από όλους τους σταθμούς της πολυτάραχης ζωής του Πρίμο δεν βρίσκεται η οικονομική ή η πολιτική φιλοδοξία ούτε η επιθυμία για την άσκηση της οποιασδήποτε εξουσίας. Το μοναδικό πράγμα το οποίο ζορίζει και ταυτοχρόνως παρακινεί τον Πρίμο είναι το πάθος του για τη χαρ-

τοπαιξία και το καζίνο: αυτό θα τον μετατρέψει ύστερα από τις αλλεπάλληλες χασούρες του σε νεκροθάφτη, αυτό θα τον οδηγήσει και στην καρέκλα πρώτα του αρχιμαφιόζου και μετά του υπουργού. Κάθε καινούργια περιπέτεια που ζει ο Πρίμο δεν αποτυπώνει τίποτε παραπάνω από την αφόρητη εσωτερική του ανάγκη για ρίσκο. Και ρίσκο είναι ο πηδονικός ίλιγγος που προκαλεί η περιδίνηση στο χάος και το κενό της ύπαρξης, η έξαλλη χαρά που προσφέρει η διακινδύνευση σε ένα πρόσωπο το οποίο στραμμένο αποκλειστικά στον εαυτό του δεν εμφορείται από καμιά κοινή λήψεως αξία.

Η μεγάλη επιτυχία του Σκαμπαρδώνη είναι πως αναθέτοντας τον πρωταγωνιστικό ρόλο σε έναν τόσο μοναχικό και ξεκομμένο από το περιβάλλον του ήρωα κατορθώνει να ξεδιπλώσει μέσα από τον παράλογο, γκροτέσκο κοινωνικό του παραδαρμό μian άλλη παράνοια: την παράνοια της Ελλάδας κατά τη διάρκεια των τελευταίων 40 ετών. Η δημόσια διαφθορά και η πολιτική αναξιοπιστία, το ανεξέλεγκτο, χοντρό χρήμα της επαρχίας και το οργανωμένο έγκλημα των μεγάλων αστικών κέντρων, τα άνομα συμφέροντα που κυνηγούν τυφλά τόσο οι πάσης λογής επώνυμοι όσο και το απέραντο πλήθος των ανωνύμων αλλά και η μίζερη (με ή χωρίς χρήμα) καθημερινότητα δεν είναι προϊόντα της κρίσης, που δεν ξεμιτίζει παρά μόνον παρεμπιπτόντως στη δράση, αλλά τα συμπτώματα μιας παρατεταμένης παθολογίας η οποία δεν έχει πάψει να δίνει το παρόν παντού τριγύρω μας. Κι όλα αυτά σε μια σύνθεση που κινείται δεξιοτεχνικά ανάμεσα στον τραγέλαφο και στη μαύρη κωμωδία έτοιμη να μας αιχμαλωτίσει με τις απροσδόκητες, σχεδόν υπερρεαλιστικές εικόνες της και τους προσεκτικά δουλεμένους (παρά το παρωδιακό ύφος) χαρακτήρες της. Ασφαλώς το καλύτερο μυθιστόρημα του Σκαμπαρδώνη.

ΓΙΩΡΓΟΣ
ΣΚΑΜΠΑΡΔΩ-
ΝΗΣ
Υπουργός
νύχτας
Εκδόσεις Πατάκη,
σελ. 396,
τιμή 16,60 ευρώ

